

Lliçó magistral de llengua

Miquel Colomer / Blog De matinada

En plena lectura d'*Els Estranys* de Raül Garrigasait (Solsona, 1979) que ha publicat Edicions de 1984. Plaer del joc lingüístic i de la meravella de registres diversos. Un mestratge del més bo. Música de les paraules situada en plena primera guerra carlina. Diria que el de menys és l'argument i de veritat que tot i tothom resulta ben estrany i per aquesta mateixa raó el títol que se'n desprèn, del tot ben precís i ajustat. La senyora vídua que no parla mai ni tampoc no hi juga cap paper, però que al mateix temps és més que important. El metge, juganer de les idees, es diu justament Foraster. I mossèn Tristany, petit i brut, cofat amb una gorra blava que li tapava a mitges la tonsura, amb unes terceroles i un sabre penjats al cinturó, que alentia el pas del cavall, desmuntava i ordenava als soldats (tot i que és exagerat anomenar així aquells homes sense sentit de l'ordre) que resessin el rosari i l'avemaria i el glòria i, just encabat, ell mateix, canonge Tristany, ho celebraria disparant un tret enlaire, un tret que beneïa el moment i el lloc i les blasfèmies dels soldats i els centenars de cadàvers revolucionaris que s'amuntegarien a la pròxima batalla. Com així fou en el principi, ara i sempre, pels segles dels segles. En fi, que a estones penso que aquells carlins no eren res més que això: una colla d'amics que defensaven els seus records amb les armes. Bé, i encara aquella àvia que tan sols pronuncia una sola frase, una d'única, però que és d'aquelles que fa trontollar el món. I Lichnowsky i Rudolf von Wielemann, aquells prussians i el narrador, el mateix Raül, *chapeau!*, i Europa com un apèndix d'Àsia, i Visca Don Carles i *Mori Cristina puta!* I el Carnaval de Solsona traslladat al passat, i el carlisme com el nostre *far-west*. Llenguatge visual, a més, i ple d'experiències sensuais. Fins al punt que als moments més intensos de la narració no hi ha paraules perquè senzillament no hi calen. Ja es veu, amb tot això, que haurem de dir moltes més coses d'aquest llibre que, al llarg de les 185 pàgines que té, em sembla monumental i també una lliçó magistral de llengua.